

примирила съ сждбата си, лѣгала близо до вратата, озъртала се внимателно, обръщала се ту на една, ту на друга страна, и като стигвала до прага, изправяла се на крака, поглеждала на страни, съ единъ скокъ прескачала прага и хуквала да бѣга толкова силно, че мжчно било да я следватъ. Когато искала да вкуси захаръ или плодове, които държали въ шкафъ, тя почвала да играе въ противоположна страна. Ако пъкъ виждала, че никой не я наблюдава, затичвала се направо въ стаята съ шкафа, отваряла го и бързо пѣхала ржката си въ кутията съ захаръ или посѣгала къмъ плодоветѣ. Понѣкога, когато вършела тази работа, тя притваряла вратата на шкафа и излизала; когато пъкъ била забелязвана, бързо избѣгвала. Обичала да тупа съ ржце върху предмети, които отвлѣче били праздни; рѣдко пропускала случай да побие върху праздни бѣчви, когато минавала край тѣхъ. Отъ непознатитѣ звукове, напр. отъ грѣмъ, тя много се бояла и отъ страхъ ѝ се разстройвала храносмилателната система.

На петия месецъ сжщата горила заболѣла и четири недѣли боледувала. Когато била докарана въ Европа, почнала да кашли и следъ 6 месеци умрѣла отъ охтика, придружена съ болки въ стомаха. Когато направили аутопсия на трупа ѝ, намѣрили, че горилата страда и отъ други болести, които тя би могла щастливо да понесе, ако не била охтиката. Презъ всичкото свое робство тя нарастнала 13 см.

Ето какъ описва тази маймуна директорътъ на зоологическата градина въ Берлинъ, гдето била пренесена. „Тѣлото ѝ бѣше покрито съ сиви и меки като коприна косми, а на главата космитѣ бѣха жълтеникъви. Нейното трѣтлесто тѣло, здравитѣ мускулисти